

Alonsova věčná rodina

Marissa Widdisonová

Církevní časopisy
(Podle skutečné události)

„Chrámy jsou místa posvátné, kde síla nekonečná svatým obřadem nás zpečetí.“ (Zpěvník pro děti, 99.)

Velikonoce jsou dobrou příležitostí přemýšlet „o Ježíšovi a připomínat si Jeho Vzkříšení,“ řekla sestra Rojasová. Ukázala dětem obrázek Ježíše.

„Díky Němu mohou ti, kteří už zemřeli, znovu žít.“

Když učitelka Primárek toto řekla, Alonso zvedl oči. „Znamená to snad, že znovu uvidím rodiče?“ přemýšlel.

Maminka zemřela už před mnoha lety. Alonso si ji moc nepamatoval, ale rád si prohlížel její fotografie. Pak mu zemřel i tatínek.

Teď Alonso bydlel s Abuelou, svou babičkou. Učila ho o své církvi – o Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Alonso se dá příští rok – až na to bude dost starý – pokřtít a konfirmovat.

Pak sestra Rojasová dětem ukázala obrázek bílé budovy. „Dalším úžasným darem od Ježíše jsou chrámy. Tohle je jeden z chrámů, který se nachází zde v Chile.“

Alonso se díval na zlatou sochu na vrcholu budovy. Byla nádherná! Zajímalo ho, co se děje uvnitř.

„Můžu být znovu s maminkou a s tatínkem?“

„V chrámech se rodiny pečeti na věky,“ řekla sestra Rojasová. „V tomto chrámu v Santiagu jsem byla připečetěna k rodičům poté, co jsme vstoupili do Církve. A protože jsme byli zpečetěni, mohu s nimi být i po tomto životě.“

Když to Alonso uslyšel, pocítil nadšení. „Mohl bych i já být zpečetěn se svými rodiči?“ zeptal se. „I když už zemřeli?“

Sestra Rojasová souhlasně kývla. „Ano! To je jeden z důvodů, proč jsou chrámy tak důležité. Přinášejí požehnání všem členům naší rodiny – včetně těch, kteří už zemřeli.“

Alonso celý zbytek dne přemýšlel o chrámech. Poprosil Abuelu, aby mu o nich řekla něco víc. Mluvila o tom, jak jsou lidé v chrámu oblečeni v bílém, a o nádherných výtvarných uměleckých dílech na stěnách.

„Ale nejlepší ze všeho je to, že právě v chrámu můžete být připečetěni ke svým rodičům,“ řekla Abuela. „Poprosíme dva členy ze sboru, aby je během pečetění zastupovali.“

„Můžeme tam jít už zítra?“ zeptal se Alonso. „Chci být s maminkou a s tatínkem napořád!“

Abuela se usmála. „Jsem ráda, že tam chceš jít,“ odpověděla. „Ale nejbližší chrám je v městě Concepción. A na cestu autobusem nemáme dost peněz.“

„Pomůžu ti našetřit na cestu!“ prohlásil Alonso.

Kdykoli Alonso od té doby našel na ulici nějakou minci nebo měl možnost si něco vydělat, zaplatil desátek a pak dal zbytek k úsporám na cestu do chrámu.

Po mnoha měsících spoření měli Alonso s Abuelou konečně dost peněz na to, aby se mohli do chrámu vydat. Požádali bratra a sestru Silvaovy, aby jeli s nimi. V den, kdy vyrazili, podnikli dlouhou cestu autobusem

do města Concepción. Slunce už téměř zapadalo, když Alonso v dálce spatřil něco zlatého.

„Vidím anděla Moroniho!“ zvolal Alonso a ukázal na sochu na vrcholku modré chrámové kupole.

Noc strávili v ubytovně vedle chrámu. Ráno

šel Alonso poprvé do chrámu. Uvnitř uviděl velký obraz Ježíše. On i Abuela se oblékli do bílého. Zaplavil ho pocit štěstí a pokoje.

Když nadešla chvíle pečetění, vstoupil Alonso do krásné místnosti, kde byla na stěnách zrcadla. Chrámový pracovník ukázal Alonsovi, Abuele a Silvaovým, jak si mají kleknout kolem zvláštního stolku, kterému se říká oltář. Oltář byl pokrytý jemnou látkou.

Bratr a sestra Silvaovi zastupovali Alonsovu maminku a tatínka. Abuela zastupovala Alonsovu sestru, která zemřela ještě předtím, než se narodil.

Alonso zavřel oči a představil si, jak je celá jeho rodina pospolu.

„Nemůžu se dočkat, až je znovu uvidím,“ pomyslel si. *Jsem tak vděčný, že rodiny mohou být spolu navždy!* ●

